

Главната причина за недоволството на българските участници бил всъщност отказът от обща революционна акция през пролетта на 1868 г., в името на която те постъпили във военното училище. Разочаровани и възмутени от сръбското правителство, още преди да напуснат Белград, легионерите вече били решили да организират чети и предприемат самостоятелно опит за въстание в България. Но те се сблъскват и с нежеланието и на своите, на "старите", да подкрепят акцията. С това фактически временното обединение на силите на революционното течение и на привържениците на мирните и дипломатически методи за решаване на българския въпрос се разпада окончателно.

В течение на непълна година по такъв начин рухват надеждите за подкрепа от страна на Русия за война на Сърбия с Турция и въстания с неосвободените сръбски области едновременно със замисляното българско въстание. Завършват с крах очакванията за съдействие от страна на Добродетелната дружина, проваля се нейният опит като представителка на българския народ да постигне споразумение със сръбското правителство. Освен това не предизвикват очаквания ефект "Мемоарът" до султана и изложенията на ТЦБК до правителството на великите сили, а през 1867 г. в този комитет взема връх групата, която залага преди всичко на дуализма и излиза с публично "Обявление" против четите.

Всичко това преживяват българските родолюбци, които желаят да вдигнат въстание, и тази ситуация обяснява особената изостреност на конфликта със сръбското правителство и решимостта на участниците в легията да преустановят военната си подготовка.

Тук се прибавя още нещо много съществено. Всъщност тъкмо във връзка с четите и особено по време на легията става ясно, че "старите" не са в състояние да бъдат политически ръководители на българското освободително движение, и то по няколко много важни причини: поради прекомерно близкото си придържане към руската политика, поради ангажираността си със своите собствени търговски и банкерски работи, и най-вече поради генералното различие между тях и "младите" по отношение на методите на борба за освобождение. Една от най-големите слабости при организирането и съществуването на легията, от гледна точка на интересите на българите, била липсата на собствен авторитетен ръководител. Такава роля "старите" не само не желаели, но и не могли да изиграят, защото техните съображения за тази инициатива и съображенията на "младите" се различавали основно, още в началото. А в края на зимата и началото на пролетта на